

Publicerad 2010-09-13 19:12 av Veronic@

Dikt ifrån gömmor

3 steg bak och några fram

3 steg fram och några bak, så har mitt liv sett ut, jag vaknar upp och inser att livet egentligen har mera att ge, ibland kan ja få känslan av att kunna flyga, slänga mig ut för klippan och bara upptäcka att de fixar sig.

Att när jag handlöst faller så faller jag till marken och där finns någon som tar i mot så där precis innan jag kraschar.

Att jag ska hinna ge tårarna ett nytt liv, ett nytt hopp, att mina andetag ska fortsätta att slå fast kroppen slutar att fungera.

Någon som skriker att de fixar sig, någon som stakar ut stegen jag ska gå, någon som låter mig slicka såren i fred, tillräckligt för att kunna njuta av dagen som bjuds.

Inget romantiskt skit snack, bara svart eller vitt, bara en tydlig rak sanning, så är livet.

Slumrar till i soffan och dras in i en värld av bomull, en rar låt om kärlek vid första stund, en vit springare, kanske hon hellre vill leva i sagans fina oslipade värld.

Inget ont bara happy day's , skratten som får molnen att skingra sig på himlen, inga svidande ord och inga svidande slag.

Vaknar, går upp, tvättar bort morgon dagen och inser att de är dags att möta verkligheten, den nya dagen som är här.

Drar på mig den nya masken som är i dag, lite mascara, fixar håret, vet inte vart jag är på väg, vart jag ska gå, inte lär jag möta den perfekta dagen, men jag kan alltid hoppas att jag snubblar över den, eller att jag vinner över rädslan om morgon dagen.

Jag har sedan länge bäddat in orden `jag älskar dig` i kudden, alltid och för alltid kommer de att stanna kvar och påminna mig om att de finns fina, rena ord.

Att fly ger en ett försprång, att stanna kvar ger en ärlig chans att ge.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Veronic@ med Poeter.se id #34662 innehar upphovsrätten